Titanic Vals
(comedie în trei acte)

Personajele:
- **Spirache,** funţionar la prefectură, e un personaj compus din familie, slujbă şi cumsecădenie. De 50 de ani şi mai bine
- **Dacia,** soţia lui, cam de aceeaşi vârstă, conservată însă bine, foarte voluntară, foarte activă şi foarte supusă mamei sale
- **Chiriatiţa,** soacra lui Spirache
- **Sarmisegetusa,** fiica lui Spirache, supranumită şi prinţesa familiei. 22 de ani
- **Gena,** fiica lui Spirache din prima căsătorie. Şchioapă şi talentată la pictură.
- **Traian,** băiatul cel mare al lui Spirache. A ajuns să str<ngă, până la 20 de ani, 3 clase de liceu
- **Decebal,** băiatul cel mic al lui Spirache. 12 ani
- **Petre Dinu,** funcţionar la poşta locală. Prepară dreptul în particular. Are 24 de ani.
- **Stamatescu,** căpitan de cavalerie
- **Rădulescu Mircea,** licenţiat în drept, fost magistrat avocat. Preşedintele organizaţiei judeţene a Partidului Naţional Socialist.
- **Procopiu,** avocat, coleg de şcoală cu Spirache.
- **Un vecin,** ca toţi vecinii.
- **Doica,** ca toate doicile.
- **O servitoare**, ca toate servitoarele.
- **Un fotograf,** ca toţi fotografii.

Acţiunea se petrece în anul 1932, în orice oraş unde există soacre, neveste şi prefecturi.

Actul întâi
Scena 1

Spirache, Dacia, Chiriachiţa, Gena, Traian şi Decebal
(După ridicarea cortinei familia îşi continuă un timp ocupaţiile individuale. Ziarul lui Spirache îşi întoarce pagina, mâna Daciei răsuceşte vertiginos bobinul sub ochii lui Decebal, atenţi să vadă cât mai e de depănat din sul. Chiriachiţa înşiră ultimele cărţi cu gesturi de preoteasă antică, Traian schiţează vag colaci de fum, ceştile de cafea zornăie pe bufet, pila de unghii râcâie cu zgomotul ei specific... câteva clipe pauză...)

Chiriachiţa *(îi cade o carte pe jos)*: Sarmisegetusa... Ia apleacăte, maică, şi dămi valetele de jos.
Miza: Mamă mare, te-am rugat de o sută de mii de ori. Până acuma să nu-mi mai zici Sarmisecetusa... zi-mi Miza, cum îmi zice toată lumea. *(se apleacă în silă, Gena îi ia înainte şi-i ridică cartea)*
Gena: Poftim... *(îi dă cartea)*
Chiriachiţa: Mersi maică...
Traian *(care nu prea înghite pe soră-sa)*: Puteai să te deranjezi mai repede, prinţeso, că nu ţi se deteriora silueta...
Chiriachiţa: Eu ştiu că Sarmisecetusa te cheamă... Miza nu e nume de om... Miza, Liza, astea sunt nume de iepe, nu de fete de oameni cum se cade...
Traian: Sigur... Şi unde pui că numele ei vine de la cea mai mare cetate din istoria romanilor... *(Declamând ironic...)* “La Sarmasegetusa stă mândrul Decebal, ce a înfrânt popoare multe de jos şi de pe cal”.
Chiriachiţa: Ba să mă ierţi dumneata. Numele ei vine de la răposatul ta’to-mare, că el va botezat pe toţi.
Traian: Da’ ştiu că şi-a bătut joc de noi *(arată pe fiecare din cei pe care îi numeşte)* Sarmisecetusa... Decebal... Traian... pe mama... Dacia... Dacă mai aveam încă un frate... l-ar fi botezat Turnu-Roşu... Alt nume propriu nu mai există din timpul luptelor cu dacii... *(un timp.)* parcă am fi familie de împăraţi roman, nu de funcţionar la prefectură...
(Spirache ridică ochii de sub ochelari, ascultă o clipă despre ce este vorba, apoi reia lectura.)
Chiriachiţa: Eh! Ta’to-mare a fost institutor, băiete, nu terchea-berchea ca voi... De vă botezaţi copiii Neacşu, Niţă, Costache şi etc., nume de astea oareşcare... *(tăcere un timp. Apoi ca pentru ea.)* Hm!... Auzi colo!... Miza!... *(alt timp.)* Miza se pune la cărţi...
Traian: Adică nu se pune, cum ai dumneata obiceiul...
Dacia *(aspru):* Traiane!...
Traian: Mai ai mult de depănat, mamă, că vreau să-l trimit pe puştiul să-mi ia *neşte* ţigări...
Decebal *(prost crescut):* Dar ce, sunt sluga ta? Du-te şi singur.
(Spirache se supără anonim că nu poate citi în linişte şi treptat, numai pentru el, începe să zică: ţţ-ţţ-ţţ...).
Traian: Mă!... Acu te fac să urli până diseară... *(îi arată palma).*
Decebal: Uie mamă, Traian iară vrea să mă bată.
Spirache: *(cu blândeţe)* Lasă-l în pace Traiane. Tu eşti mai mare...
Traian: Nu vezi ce obraznic e?
Gena: Ei şi! Spunei tatii... Tu n-ai dreptul să-l baţi.
Traian: Te rog să nu te amesteci în istorie. Când Traian îl bătea pe Decebal... nu îndrăznea să se amestece în ciorbă nici un popor de primprejur.

Decebal *(oftează)*: Ah! Doamne! De ce nu m-a botezat tata-mare pe mine Atila, să-i arăt eu lui... *(strânge pumnii)*

Gena *(deschizând cutia de tablă fostă Suchard-Cacao în care ţine cafeaua): Mamo, nu mai e cafea decât pentru două ceşti...*

Dacia: Spirache, tu bei cafea? *(fără să aştepte răspunsul)*: Să nu-ţi facă rău la inimă...

Spirache *(în jurnal)*: Dacă faceţi, beau.

Miza: Beau şi eu una, mamă!

Dacia *(Chiriachiţei):* Mamă, mai bei şi dumneata una? Ai băut cinci azi!...

Chiriachiţa: Cum să nu beau? Mai e vorbă? Beau şi cinsprezece că sunt supărată.

Dacia: Gena, fă atunci una pentru mama şi cealaltă pentru ei. *(arată pe Miza şi Traian)*

Gena: A zis tata că vrea să bea şi dumnealui.

Chiriachiţa: Dumnealui să rabde... Cine vrea să bea cafea să cumpere. Asta e din Litra cumpărată alaltăieri, din pensia mea.

Spirache *(strâns în el şi în jurnal):* Nu e nimic, mamă soacră, eu nu ţin să beau cafea... Bea-o dumneata pe toată...

Chiriachiţa *(care nu aşteaptă decât momentul să se certe cu ginerele):* Da ce, sunt spartă, să beau o găleată de cafea. Te rog, să nu mă iei pe mine peste picior, că pe urmă ştii... *(privindu-l să-l despice)* sunt cam nărăvaşă...

Decebal *(speră să-şi dea seama)*: Dă cu stângul dindărăt! *(Dacia imediat îi lipeşte o palmă. Decebal rămâne pentru o clipă uimit, cu mâinile înţepenite pe firele de lână, apoi începe să plângă).* Ce dai în mine degeaba? *(plânge crescendo)*.

Spirache *(lasă jurnalul, cu milă)*: De ce dai, dragă, în el?

Dacia (*tranşant şi apăsat):* Fiindcă e obraznic cu mama şi te rog să nu te amesteci în educaţia copiilor. Vezi-ţi de politica ta, acolo!

Chiriachiţa: Foarte bine i-a făcut că l-a plesnit. Să nu mai fii obraznic cu persoanele în vârstă.

Decebal: Dumneata ce te amesteci contra mea? Ce, eşti mama mea?

(imediat, Miza îi dă o palmă. El urlă mai tare.)

Spirache: Ţţ! Acu’ tu ce mai dai în el? Ţţ! Ţţ! Ţţ!...

Miza: Nu vezi cum vorbeşte cu mama-mare?

Chiriachiţa: Aşa-i trebuie...

Decebal *(Mizei)*: Ce dai în mine, fă sarmisecetato?

Traian *(îi dă o palmă din vânt)*: Făxina!

(Decebal urlă mai tare.)

Spirache *(niţel enervat şi cu un ton ce nu e al lui)*: Lăsaţi-l în pace, Traiane, pentru Dumnezeu! N-a făcut copilul nimic...

Chiriachiţa: Copilul obraznic trebuie plesnit peste gură de o sută de ori pe zi.

Decebal *(plângând)*: Bine zice tata, că eşti pupăză bătrână, fiindcă eşti mai moţ ca toţi. *(indignat, însuşi Spirache se ridică şi îi dă o palmă la spate. Decebal începe să urle ca din gură de şarpe)*

Chiriachiţa *(se ridică)*: Ce dai domnule, în copil? *(îl şfâşie cu ochii)*. Ce, crezi că dacă l-ai făcut o dată, acum ai dreptul sâ-l omori? *(Ia de mână pe Decebal, care, văzndu-se protejat încetează să urle, mulţumindu-se numai să suspine)*. Vin la maica-mare, puiul mamii... *(îl mângâie)*. Taci cu maica-mare... Te-a lovit rău?

Decebal *(minte)*: Da...

Chiriachiţa: Unde, puiul mamii?

Decebal: Colea. *(arată popoul).*

[...]

Chiriachiţa: Fă şi tu politică! Nu sta ca proasta în neştire. Văz că jurnalele le toceşti de nu mai poate omul să facă nimic cu ele.

Spirache *(sincer)*: N-am încredere în nici un partid.

Chiriachiţa: Dar în cine ai încredere?

Spirache: În Dumnezeu...

Chiriachiţa: În nădejdea lui Dumnezeu, băiete, poţi să aştepţi tu mult şi bine. Mai bine înscrie-te la Averescani.

Spirache: Nu e în firea mea să fac politică. Prea aş face dreptate multă, daca-ş avea putere... şi aş muri asasinat. Aşa că n-am nici o nădejde de la nimeni.

Chiriachiţa: Ţi-am mai spus eu... Singura nădejde e tot frate-tău, Tache... Dacă nu cumva o avea şi ăla de gând să trăiască o sută de ani.

(pe stradă începe să se audă o flanşnetă, care cântă Titanic-Vals. Treptat, cântecul se aude mai distinct, toţi ascultă, şi Traian începe să fredoneze)

Chiriachiţa: Ce cântec este acesta, Traiane, că parcă-l ştiu şi eu.

Traian: Titanic-Vals... *(cântă puţin cu vorbe):* „pe-o mare gentilă, pe-un blestemat ocean, se vede la o milă, un pachebot titan... Căpitanul Robertu şi cu matrozii sare ...”

Dacia: Aha! Valsul ăsta e de pe vremea când s-a ciocnit Titanicul cu gheţarii şi s-a scufundat în ocean... *(pe gânduri)* Ăla zic şi eu naufragiu!

Miza: Splendidă catastrofă!

Chiriachiţa: Ia deschide fereastra niţel, Traiane, să-l auzim mai bine... *(Traian deschide. Flaşneta tocmai trece prin dreptul casei. Melodia culminează, apoi, treptat, se stinge. Toţi urmăresc valsul până se pierde)*

Scena 2

Cei dinainte, afară de Miza, Dinu.

Dacia: Unde te duci?
Miza: Să mă îmbrac... Trebuie să ies în oraş... *(iese palidă, pe uşa din stânga).*
Dacia: Are ea ceva de la un timp încoace... E nervoasă, distrată... Ne ascunde ceva... Astăzi, mai ales, ai văzut-o în ce hal a fost. Toată ziua a trăsnit şi a bufnit... şi tot cu ochii pe ceas...
Chiriachiţa: Mai mult a stat cu ochii pe unghii... Le-a pilit şi le-a răspilit, de parcă le-a avut de-un stânjen.
Traian: Se uita la ceasul de la mână, mamă-mare... Pui prin soare pe armăsarii mei c-are un rendez-vous... şi cam bănuiesc eu cu cine... cu monoclatul ăla de Gigi...
Gena: Nu e adevărat... Se duce la ceai la Angela Stroiescu. E invitată de săptămâna trecută...
Chiriachiţa: Ce modă a mai ieşit şi cu ceaiurile astea, ziua în amiaza-mare... pe vremea noastră ceaiul îl bea omul când era bolnav şi numai seara, înainte de culcare... Înainte era doctorie şi acum...

[...]

(se aude o bătaie sfioasă în uşă)

Gena: Cine e? *(se duce de deschide)* A! Domnu' Dinu! *(se emoţionează).*
Dinu: Sărut-mâna. Vă deranjez?
Gena: Deloc... Poftiţi, domnule Dinu. *(cu un gest de cochetărie modestă, îşi scoate şorţul şi-l ascunde repede sub sânul canapelei).*
Dinu *(stingherit, nu poate ascunde că tot ce spune e minciună şi că adevăratul scop al vizitei sale e Miza):* Am venit să spui numai două vorbe lui Traian şi plec...
Gena: Traian a plecat în oraş...
Dinu: Demult? Poate îl pot ajunge...
Gena: Imposibil... A plecat de-un ceas...
Decebal: Ăăăăăăă! Auzi că de un ceas! Nici de 10 minute n-a plecat!
Dinu: Nu v-a spus unde se duce?
Gena: Nu...
Dinu: Atunci, n-aş vrea să vă deranjez... *(gest spre masa cu cărţi)*
Gena: Nu ne deranjezi deloc... Tocmai terminasem să ne facem lecţiile. *(Decebal e radios)* Cred că Traian se întoarce dintr-un moment în altul...
Decebal: Minte! A spus că nici nu vine la masă...
Gena: N-ai auzit tu bine... Trebuie să vie... Ia loc, domnule Dinu...
(Decebal iese)
Dinu (s-a frământat mult până să pună întrebarea): Doamna Necşulescu este acasă?
Gena: Mama? Nu... S-a dus cu mama-mare la vizită... Sunt singură acasă.
Dinu *(decepţionat):* Nici domnişoara Miza nu e acasă?

Gena: Dacă sunt numai eu singură, fireşte...
Dinu *(fără să-şi dea seama că fiecare întrebare a lui e o strângere de inimă pentru Gena):* A ieşit probabil în oraş?
Gena: E invitată la un ceai la Angela Stroiescu.
Dinu *(repede):* Nu se poate...
Gena: Poftim?
Dinu *(căutând să nu se dea de gol)*: pe domnişoara Stroescu am întâlnit-o adineauri când veneam încoace... Am vorbit chiar cu dânsa... Se ducea la ceai la domnişoara Bageru.
Gena: Poate că n-am înţeles eu bine...
Dinu: Desigur... *(tăcere stânjenită. Fără să vrea, Dinu pune ochii pe tabloul care e pe şevalet.)*
Gena: Te uiţi la zmângâlelile mele?
Dinu: Nu... *(Tresare.)* Adică... Vreau să spun că nu sunt zmângăleli deloc... Face-ţi din ce în ce mai multe progrese... *(abia acum priveşte pânza.)...* Da... Da... Reale progrese... păcat că nu vă ocupaţi serios de pictură...

Scena 10

Miza, Gena, Spirache
(S-a întunecat binişor, şi de-aici până la sfârşit se va întuneca bine de tot.)

Spirache: Bună seara... *(E mulţumit şi jenat totuşi că are pălărie nouă.)*
Miza: Bună seara, tată... *(Iese)*
Spirache: Dar ce are? Iar are ameţeli? O văd schimbată la faţă!
Gena: Nu... E numai obosită... Aaaa! Dar ce văd? Ţi-ai luat pălărie nouă?... S-o porţi sănătos... *(E încântată că pălăria lui Spirache i-a dat un prilej să schimbe vorba.)*
Spirache: Îţi place? *(I-o prezintă.)*
Gena: E foarte frumoasă... Cât ai dat pe ea?
Spirache: Mult... Mult, şi m-am şi păcălit...
Gena: Cum te-ai păcălit?
Spirache: Cum mă păcălesc eu totdeauna... M-am dus la Măgeanu, de unde cumpăr eu de douăzeci de ani... Mă cunoaşte, c-am luat cinci pălării în intervalul ăsta de la el... Mi-am făcut socoteala, prin urmare, c-o să mă servească bine... E? Cât crezi că mi-a luat pe ea?... *(Aşteaptă un răspuns care nu vine.)* Patru sute de lei...
Gena: Phiuuu... Enorm!...
Spirache: Enorm, neenorm... Ce are să fac? Am luat-o... Ca să scap de gura voastră...
Gena: Eh! Nu e nimic... Să fii dumneata sănătos... *(Degajează stânga.)*

Spirache: Cum nu e nimic? Este! Fiindcă trei case mai sus, la Stănciulescu, am văzut una la fel, cu trei sute de lei... Să-mi vie nebunie, nu alta... Îndărăt nu mai puteam s-o duc, c-o ajustasem pe capul meu...

Gena: Te superi degeaba! Acu' ai luat-o, te-ai păcălit, gata!... *(Glumeşte ca să-l îmbuneze:)* Eşti bun de cinste...

Spirache: Am făcut şi cinste, dă-o-ncolo de cinste... ce, crezi c-am scăpat? Cum am trecut de Stănciulesc, amărât cum eram, hop! mă întâlnesc cu Tănăsescu de la Fisc şi cu Savian de la Măsuri şi greutăţi... "Eeee... S-o potţi sănătos nene Spirache,... zice... trebuie s-o uzi imediat, că-i putrezeşte catifeaua." Ce are să fac? M-am dus cu ei la aperitive şi-am dat o sută de lei în cap… Eu am mâncat numai o măslină… din toată afacerea… Dar ce mi-e mai necaz e că, în loc să mă încurajeze de pălărie, mai rău m-au descurajat…

Gena: Cum asta?

Spirache: M-au întrebat cât mai dat pe ea... şi eu ce m-am gândit? Dacă le spui că am dat patru sute la Măgeanu, când se găseşte cu trei sute, la fel, la Stănciulescu, or să zică ăia că sunt prost... Şi-atunci, ca să scap, le-am spus c-am dat numai trei sute de lei...

Gena: Ei şi?

Spirache: Şi Tănăsescu a început numaidecât cu gura: "Tiiiii! Te-ai ars, nene Spirache... Te-a păcălit... De la cine ai luat-o?" "De la Stănciulescu", zic. "E! Păi vezi? Să mergi cu mine la Mărgeanu, şi dacă nu iei aceeaşi pălărie cu două sute de lei, să nu-mi zici mie Tănăsescule..."

(Intră Miza)

Gena: Miza, şi-a luat tata pălărie... Uite ce bine-i vine...

Miza: *(privind):* Hm!... Nu e urâtă... Cam demodată... Dar, în sfârşit, tot are fason de pălărie... Cât ai dat pe ea?

Spirache: *(uitându-se complice la Gena):* Două sute de lei... Am găsit o ocazie... Altminteri n-o luam fără patru sute...

Miza: Ce ocazie?... Cu banii ăştia puteai s-o iei nouă... Nu face nici o sută de lei... Te-a păcălit... Şi-a bătut joc de dumneata. De la cine ai luat-o?

Spirache: *(nu ştie ce să mai zică)* De la Măgeanu...

Miza: Păi sigur. Dacă te duci să iei de la Măgeanu... Singurul pălărier bun e Stănciulescu...

(Intră Dacia)

Scena 11

Cei dinainte, Dacia, Chiriachiţa

Dacia *(intrând):* Bine c-a dat Dumnezeu! Ei, aşa da! Unde să scriu că te-ai hotărât să-ţi iei pălărie?!... *(îl contemplă)* Şi să ştii că nu-ţi vine chiar aşa de rău... Vezi? Aşa-mi place să fii! *Ghigăl* şi simţit...
Spirache: *(încântat)* Îmi pare bine că-ţi place şi că eşti mulţumită!
Dacia: Cât ai dat pe ea?
Spirache: *(Dezolat, priveşte când la Gena, când la Miza):* O sută de lei... dragă, adevărată pomană...
Dacia: Ei, asta e! Unde vezi tu că e pomană?... Nu e pomană de loc... E chiar foarte scumpă... De la cine-ai luat-o?
Spirache: *(acelaşi joc):* De la Stănciulescu... El vinde cel mai ieftin.
Dacia: Stănciulescu e un speculant ordinar. Trebuia s-o iei de la Măgeanu...
Spirache: Eh, acuma pentru un pol, doi...
Dacia: Sigur. Că noiavem fabrică de bani... Treaba ta! Să vezi ce-o să-ţi zică mama când o să audă c-ai dat atâţia bani pe pălărie... *(Întră tocmai şi Chiriachiţa)* Mamă!... Şi-a luat Spirache pălărie...
Chiriachiţa: Ei taci! *(Îl priveşte.)*
Dacia: Nu-i vine rău şi nu e urâtă, să ştii...
Chiriachiţa *(trece la el):* E verde, sau mi se pare mie?... Ia aprinde lumina, maică...

(Gena aprinde)

Spirache: *(ca să-i facă plăcere):* Verde... verde...
Chiriachiţa: E, cum îţi vine, om bătrân, c-o casă de copii, să umbli cu pălărie verde în cap?... Asta e pălărie de creai... *(Fulgerându-l:)* Cât ai dat pe ea?
Spirache: *(dezolat ca să scape)* Gratis, mamă-soacră... Gratis! Mi-a dat-o subprefectul de la trate-tău, advocatul, care a murit săptămâna trecută... Da' e nouă de tot... Defunctul n-a avut vreme s-o poarte, c-a murit prin surprindere...
Chiriachiţa: Ptiu! Bată-te Dumnezeu, Doamne iartă-mă, c-aşa-mi vine să-ţi zic... Trebuie să fii tu care să-ţi închipui că eu o să-ţi permit să porţi pălăriile morţilor... Să nu te prind cu în cap, că te dau afară din casă...

[...]

Actul II

(Un hol salon, în noua casă a lui Spirache. Un perfect prost gust. Vizibil, tabloul în ulei al unchiului defunct, în locul portretului fotografie din actul întâi. Un aparat de radio. Dispoziţia mobilelor şi ieşirilor priveşte direcţia de scenă. În fund trebuie să fie o uşă care se deschide spre un balcon. A trecut un an şi e zece dimineaţa.)

Scena 1

Chiriachiţa, Dacia, Miza

(La ridicarea cortinei, aparatul de radio e în funcţiune. Se transmite slujba de la biserică. Instalată comod, lângă aparat, Chiriachiţa foarte cucernică, ascultă sluja şi dă în cărţi. E îmbrăcată într-o rochie somptuoasă şi aproape ridicolă. Câteva clipe nu se aude decât muzica... Când preotul va zice Doamne miluieşte, Chiriachiţa va avea grijă să se închine cu mare smerenie. Intră Miza.)

Miza: *(Are în braţe un căţel)* Bună dimineaţa! *(vorbeşte alintat ca un copil):* Zi bună dimineaţa lui maman... *(Ia o lăbuţă şi o dă Daciei)* şi lui grande-maman *(acelaşi joc.)*

Chiriachiţa: *(aspru)* Marş, tu!

Miza: Ia te rog, vorbeşte frumos cu Pussy.

Chiriachiţa: Pupă-te în bot cu el cât pofteşti, dar pe mine te rog să mă slăbeşti cu jjigodia...

Miza: Ai vrea! Jigodie de la Paris!... Probabil că nu-ţi iese pasenţa, de aia eşti în duşi răi... Dar-ar Dumnezeu să ţi se închidă... Na!

Chiriachiţa: Dacă mi s-o-nchide mie pasenţa, vi se închid şi vouă drumurile spre Bucureşti.

Miza: *(Dintr-o dată respectuoasă)* Ah! Pardon! Nu ştiam că dai de tata...

Chiriachiţa: Ce să ştii tu? Eu trebuie să vă port de grijă la toţi, cu cărţile mele, săracele! Tu ştii numai să-ţi faci unghiile şi să-ţi duci zăvodul cu maşina ca să-i dai pricomigdale şi să latre lumea la cofetărie...

[...]

Miza: *(pupă căţelul)* Zăvodul mamei, frumos şi dulţe.

Chiriachiţa: *(îngreţo-şată toată)* Îmm!... Mânca-i-ai coada!...

Miza: Ia te rog, ştii...

Dacia: *(care nu se ocupă decât de gândurile ei)* De ce o fi întârziind atâta Nercea?

Miza: Aşa e, că azi trebuie să ne-aducă rezultatul. *(Devine serioasă şi preocupată)*. Trebuie să fie discuţii aprinse la club... Ce crezi, tata o să aibă pe cineva contra lui?

Chiriachiţa: Ei, asta e! Cum să n-aibă! El de-abia a intrat în politică, şi gata, se şi înfige la deputăţie... Fireşte că alţii, care sunt mai vechi în partid, au şi ei pretenţii...

Miza: Bine, ce-a făcut tata singur pentru oraş şi judeţ, într-un an de zile, n-a făcut partidul de când există: şcoli... spital... biserici reparate... donaţii... ajutoare. Mi-a mâncat cel puţin câteva milioane din zestre.

Dacia: Pai d-aia l-am lăsat, ca să-şi facă popularitate, s-ajungă şi el cineva... *(Ofteayă.)* Eh!... Să-l văd eu deputat, şi ne scoatem noi paguba.

Chiriachiţa: Greu să-l convingi pe bărbatu-tău să facă afaceri...

Dacia: Parcă îl pune cineva să le facă el? Afacerile or să le facă alţii... El n-are decât să-nchidă ochii şi să-ntindă mâna... ca orbii.

Chiriachiţa: Cum vine vorba, parlamentul ăsta e un fel de Vatră Luminoasă?

Dacia: Ar fi... dacă n-ar fi opoziţia...

Chiriachiţa: De ce, soro?

Dacia: Fiindcă opoziţia are mai mulţi ochi decât trebuie! Asta e partea proastră, mamă! Cum orbesc ăi de vin la putere, le mai iese câte o ureche de ochii ălor de trec în opoziţie...

Chiriachiţa: Îm!... Îm!... am înţeles... D-aia rămân chiori ăi de nu fac politică.

Scena 5

Dacia, Rădulescu-Nercea,

Servitoarea: *(Introduce pe Nercea din dreapta, apoi iese)*

Nercea *(afabil, grăbit şi, când stă jos, niţel afectat, puţin fanfaron, aleacă pedant):* Scumpă doamnă... Succes pe toată linia... *(Îi sărută mâna galant.)*

Dacia: *(emoţionată)* Vai, domnule Rădulescu, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc...

Nercea: Luaţi loc... *(Ea se aşază pe canapea, supusă)* Să vă explic...

Dacia: Te rog... *(Îi indică un scaun în faţa ei.)*

Nercea: Îmi permiteţi să rămân în picioare... Nu pot vorbi niciodată politică stând jos... Politica, scumpă doamnă, e o meserie care se practică numai în picioare.

[…]

Dacia *(în întrerupe):* Numai să nu-şi fi închipuit ăia cine ştie ce despre el... Mai ales că Spirache lasă-mă să te las...

Nercea: M-aţi înţeles greşit... Era vorba de oameni virgini politiceşte... De energii neepuizate în căsnicii şi concubinaje de partide... Ca să-i conving, a trebuit să ţin un întreg curs de ginecologie politică... Dacă obiecţiunea cea mai grea a fost alta... S-a susţinut că bărbatul dumneavoastră... pe lângă calităţi indiscutabile, are un defect capital!

Dacia: Ce defect?

Nercea: E moale... moale... moale...!

Dacia: Aşa e... Ce e al lui, e-al lui... E moale...

Nercea: Dar ce adică, elasticul nu e moale? Totul e să ştii să-l întinzi, ca să-l transformi în praştie, ca s-azvârle piatra în capul lui Goliat.

Scena 6

Dacia, Chiriachiţa, Miza, Traian

Dacia: *(de îndată ce a ieşit Nercea, izbucneşte fericită, alergând pe la uşile tuturor.)* Mamă! Traiane! Mizo! Copii! *(Cei chemaţi întră unul după altul, pe uşi diverse.)* Veniţi repede... S-a făcut! Spirache e candidat!
Miza: Eşti sigură?
Dacia: Mi-a spus Nercea rezultatul. E al patrulea pe listă! În sfârşit! *(Exuberantă):* Trăiesc cea mai fericită zi din viaţa mea... Mai fericită chiar decât când a murit cumnatul Tache...
Chiriachiţa: Zecele meu de cupă, săracul!... *(Trece.)* E! *(O pupă.)* Să ne trăiască, şi la mai mare!... Ți-am spus eu că o să ai noroc cu carul în viaţă! Te-ai născut cu căiţă...
Miza: Să bem şampanie...
Dacia: Da,... da... să bem şampanie... *(Sună, intră servitoarea, din stânga.)* Maria! Adu pahare şi o sticlă de şampanie din cămară...

Scena 7

Aceeaşi, Spirache

Traian *(focos):* Uite-l... Tam-tam-tam-tam-tam-ti-ta-ti... *(Cântă arpegiul cunoscut.)* Ura!...
Dacia: *(se repede înaintea lui, exuberantă)* Spirache... Spirache... vino să te... *(Se opreşte în faţa aerului lui dus)* Dar ce ai, dragă, nu ţi-e bine?
Traian: *(acelaşi joc)* Ce e, tată?
Chiriachiţa: Mă Spirache, mă!... *(Toţi sunt lângă el, cu figuri în panică.)* Ia spune! Ce e cu tine? Ce ţi s-a întâmplat?
Spirache: O nenorocire... *(E dezolat.)*
Toţi: Ce e? Spune!
Spirache: M-au pus mişeii candidat! *(Rămâne cu ochii în gol, epuizat.)*
Chiriachiţa: Asta e nenorocirea care ţi s-a întâmplat?
Traian: Face farse...
Spirache: Nu fac nici o farsă. *(Sincer):* Vă dau cuvântul meu de onoarecă e adevărat. Adineauri, la unsprezece... am fost pus candidat pe lista guvernului... al patrulea.
Chiriachiţa: Te pomeneşti că vreai să te puie întâiul?
Spirache: Nu, mamă-soacră. Nu vreau să fiu nici întâiul, nici al patrulea... nici al nouălea... nu vreau să fiu deloc... asta e...
Dacia: Ce, nu eşti în toate minţile?
Spirache: Voi nu mă înţelegeţi pe mine!
Dacia: Siiigur... Tu eşti filozof... Cine mai e ca tine?!

Spirache: Nu sunt filozof... sunt numai un om cumsecade... şi asta... voi n-o puteţi înţelege... De-altminteri nimeni nu m-a înţeles niciodată în familia mea... Afară de... *(ezită)* de... cineva care, din nenorocire, trebuie să stea departe de mine...

Dacia: Fireşte... fii-ta.

[…]

Dacia: Eşti îngăduitor... fiindcă şi tu eşti infirm, ca şi ea...

Spirache: *(cu un surâs uşor):* Eu sunt infirm?

Dacia: Prostia e cea mai mare infirmitate de pe lume...

Spirache: Și, mă rog, de ce sunt eu prost?!

Dacia: Pentru că eşti ca o cârpă... moale... şi oamenii moi sunt proşti... Acum ştii? *(Tremură de enervare ca o gelatină.)*

Spirache: E-adevărat... sunt moale... Dar dacă aşa e felul meu să fiu, ce să fac?

Dacia: Ce să faci? Nimic! Să laşi pe alţii să facă pentru tine... Elasticul nu e moale? Și fiindcă tu eşti gumilastic, o să te-ndindem noi, eu de un cap, şi mama de celălat...

Chiriachiţa: Bravo, maică... Să-l facem praştie...

Spirache: O să speriaţi vrăbiile cu mine, asta o să faceţi.

Dacia: O să vezi tu pe cine speriem... Deocamdată să te văd eu deputat...

(Spirache se întunecă din nou)

Spirache: *(Ferm. Pe un ton neîntrebuinţat până acum.)* Nu primesc candidatura...! *(Bate cu pumnii în el însuşi.)*

Dacia: Ce, eşti nebun?...

Chiriachiţa: Vino-ţi în fire, omule...

Miza: Nu se poate să faci una ca asta, papa...

Traian: Fii serios, Hamlet!

Decebal: Fă-te praştie, tată.

Spirache: *(acelaşi joc, se ridică)* Nu primesc candidatura, aţi înţeles? *(privind cu privire hotărâtă)* Până acum am făcut tot ce aţi vrut voi. Tu te-ai mutat din casă şi ţi-ai făcut dormitorul singură... mamă-soacră, la fel... Miza ţi-a cumpărat automobil şi căţel... Dumnealui – cal de curse... ăsta micu... bicicletă... *(Cu dispreţ):* Eu însumi... mi-am cumpărat pălărie tare, numai să vă fac plăcerea voastră... V-am dat bani câţi aţi vrut... Să vă intre bine în cap... Nu primesc să fiu candidat... pentru nimic în lume... nu primesc, şi pace...

[…]

Spirache: Ăştia care învârtesc politica în judeţ, douăzeci de ani de zile, cât am fost funcţionar... de-abia dacă mi-au răspuns la bună-ziua... Și-acum, aşa, dintr-o dată... mă ridică la ranguri pe care nu le-am visat! *(Reflexie)*: Trebuie să fie ceva la mijloc...

Dacia: Dar e foarte uşor de ghicit! Tu nu mai eşti astăzi “nea Spirache de la prefectură”.

Spirache: Dar cine sunt?
Dacia: Eşti "domnul Spiridon Necşulescu".
Decebal: Eşti un cineva!
Spirache: Și ce diferenţă este, mă rog între unul şi altul?
Dacia: Cincizeci de milioane, pe care le-ai moştenit...

[…]

Dacia: Și cu toate astea, ai s-o primeşti!
Spirache: Cine mă poate obliga?...
Dacia: *(privindu-l fix, implacabil, definitiv)* Eu!
Spirache *(ca şi cum până acum ar fi uitat de existenţa ei şi îşi aduce dintr-o dată aminte):* Tu?
Chiriachiţa: *(cu aceeaşi privire ca a Daciei, o arată)* Ea!
Miza *(acelaşi joc):* Mama!...
Traian *(acelaşi joc):* Noi!...
(Sub privirile lor, Spirache are o lumină ciudată în ochi... o lumină care pătrunde în fiecare, fără să ardă... numai să lumineze.)
Spirache: Voi? *(Îi priveşte un timp... Lumina din ochi capătă – treptat – o strălucire plină de înţelesuri... apoi devine fixă, hotărâtă, ca o flacără imobilă deasupra unei comori ascuse.)* Voi?... Toţi contra mea?... Iarăşi? Mereu? V-aţi unit ca să-mi distrugeţi liniştea, câtă bruma mai am... să-mi tulburaţi zilele, câte bruma mi-au mai rămas... Dacă nu v-aş cunoaşte, dacă n-aş şti că sunteţi ai mei... mi s-ar părea că-mi sunteţi duşmani... Ei bine... dacă e aşa... dacă voi vă opuneţi... ştiu ce-mi mai rămâne de făcut.
Chiriachiţa: Să nu cumva să te sinucizi, că te omor...
Dacia: Ne ameninţi? Ne ameninţi tu pe noi?... Îndrăzneşti?
Spirache: Da!... V-ameninţ... Văd că vreţi luptă... Bine... Fie... O să ne luptăm... Fiecare cu mijloacele lui.
Dacia: Nu fi laş! Spune cel puţin cum începi, ce-ai de gând să faci... ca să pot să mă apăr!...
Spirache: *(calm)* Mă duc la club ca să spui că primesc să-mi pui candidatura.
Dacia: *(tăcere dintr-o dată)* Ticălăsule... Și eu, care stau şă cred ca o proastă tot ce-mi spui tu până acuma... Vino să te pup! *(Îl pupă.)* Vai, cât eşti de diplomat!... Cum se cunoaşte că ai intrat în politică... Ei! Aşa îmi place să te văd! Să trăieşti! *(Îl mai pupă o dată.)*
Chiriachiţa: *(veselă)* Și să-ţi vie mintea la cap. *(Îl ciocăne în frunte.)*
Dacia: *(admirativ)* Are el! Da' n-a avut unde să facă uz de ea până acuma... Ia să-l vezi când o fi în parlament... Haiti!... Du-te repede la club... să nu-şi închipuie partidul cine ştie ce...
Miza: Și fii vesel, papa... vesel... vesel... *(Râde.)*
Chiriachiţa: Uite-aşa ca noi...

(Râd toţi. Spirache surâde.)

Dacia: *(contemplându-l)* Păcat că n-avem un fotograf!...

Spirache *(Iese cu acelaşi surâs plin de taină, escortat, până la uşă de alaiul familiei.)*

Actul III
Scena 12
Miza, Gena, Traian, Dacia, Chiriachiţa

Traian: *(uluit, strigă)* Mamăăăă! E nebun! Pe onoarea mea dacă n-a-nebunit subit...
Dacia: Cine, frate?
Traian: Cum cine? Tata...
Dacia: Spirache? Dar ce-a făcut?
Traian: Adineauri... a vorbit... a ţinut un discurs...
Chiriachiţa: *(îl opreşte cu un gest)* Am priceput... Mai bine îl făcea Dumnezeu mut...
Traian: Ce mut? Ce mut? Mai bine nu-l mai făcea deloc.
Dacia: Dar ce-a spus, omule, pentru Dumnezeu!
Traian: Să vezi! De azi de dimineaţă, de când a început votarea, îl roagă toţi candidaţii... partizanii... Nercea... în sfârşit, toţi... "Zi-i şi dumneata numai două vorbe, nene Spirache, să vază alegătorii că nu eşti mut!" Aş! Nici n-a vrut să audă... Că el nu e orator... că nu vrea să siluiască voinţa alegătorilor... prostii de-ale lui... Peste tot, la toate localurile de votare din judeţ şi din oraş pe unde am cutreierat, vorbeau ceilalţi pentru el şi-al arătau cu mâna ca la moşi: "Set animo selbatic amporte de fore de Congo possesion franse".
Chiriachiţa: Lasă, domnule, moşii şi spune...
Traian: Ai răbdare... să vezi... Adineauri, când ne duceam cu toţi ai noştri spre club, ne-ntâlnim cu un grup de alegători... peste o mie de alegători, din vreo cinci-şase comune dimprejur... mă rog, ca la vrep două poagoane de oameni, care se duceau la vot. Și deodată, fără să bage de seamă nimeni, tata o şterge de lângă noi, şi ţâşti! Apare în balconul clubului. Îşi scoate pălăria,, se şterge pe frunte cu dosul palmei...
Dacia: Și i-am dat azi batistă de olandă curată...
Traian: Și-ncepe să ţie un discurs... "Fraţilor! Zice, viu în faţa voastră pentru prima dată, ca să vă rog să m-ascultaţi..."
Chiriachiţa: Până aici nu e aşa de rău.
Traian: Stai niţel!... "N-am să vă spui... – zice – decât două cuvinte..."
Dacia: Slab... Slab... fără convingere...
Traian: "Și aceste două vorbe sunt: vă rog să nu mă votaţi!..."
(Tablou)
Traian: *(continuă volubil şi indignat)* "Să nu mă votaţi – zice – fiindcă nu merit să intru în parlament, pentru că eu n-am făcut nimic pentru voi şi nici n-am să pot să fac. De ce să vă mint şi să vă

înşel buna voastră credinţă?...” Și, mă rog, pe tonul ăsta, dă-i şi dă-i, de credeam că-nnebunesc şi eu... că el, ce să vă spui, cred ca-nnebunit de-a binelea...

Dacia: *(explozie, deşi e leşinată aproape)* A-nnebunit cu siguranţă... Altminteri nu-mi explic... Auzi colo? Candidat care să ceară alegătorilor să nu-l voteze! Asta nu s-a mai pomenit de când e lumea... S-a făcut de râs... S-a făcut de râs... S-a făcut de râs... Mi-a stricat toată ziua de azi... toată bucuria...

Chiriachiţa: Asul meu de pică, săracul... Necaz la zi mare.

Dacia: Și ăia ce-au zis? Lumea? Alegătorii?...

Traian: Nu ştiu, că n-am mai putut să stau până la urmă... Trebuie să-l fi luat la bătaie...

Dacia: Ah! Bine mi-ar părea să-l văd cu capul umflat de cucuie... Să se sature de discursuri...

Chiriachiţa: Nu mai pupă el deputăţie...

Dacia: Te cred. Care e prostu ăla să-ţi dea votul cu sila... *(Agitată.)* Ce să mă fac? După ce m-am zbătut atâta, după ce am cheltuit atâtea parale... în loc să avem şi nici o mulţumire... am ajuns de râsul lumii. E nemaipomenit!... Nemaipomenit!... Daca-aş avea o putere, l-aş omorî!... L-aş strânge de gât cu mâinile mele...

(Intră Spirache, e asudat, totuşi senin, cu o mare satisfacţie pe figură.)

Scena 13

Cei dintâi, Spirache

Dacia: *(zărindu-l)* Ce ai făcut, nemernicule? Ce-ai făcut? Ce ne-ai făcut?

Spirache: *(îi priveşte pe toţi, la rând. Toţi sunt ostili. Numai Gena nu este)* Ce să fac? Ți-am făcut gustul şi am ţinut un discurs... Și nu aşa, fitecui. La peste o mie de alegători... Ah! Ce să spui? E admirabil să te vezi ascultat de o mulţime aşa de impunătoare... să-ţi dai seama că vorbele tale pătrund dintr-o dată în atâtea urechi, în atâţia creieri... şi poate, în atâtea inimi...

Chiriachiţa *(vorbeşte ea, fiindcă Dacia nu mai are glas):* Mă mir că nu s-au tăvălit pe jos de râs.

Spirache: De ce să se tăvălească? Pentru că le-am vorbit sincer... cinstit... omeneşte?...

Dacia *(explodează):* Nu pentru asta. Pentru că ai fost ridicol... pentru că ai făcut ceea ce nimeni, nici un candidat de pe lume, n-a îndrăznit să facă până acuma. Fii pe pace... Nici n-au să te voteze... te-ai şters pe bot de deputăţie... Nu-nţelegi fiindcă nu

mai eşti în toate minţile... tu nu vezi? Cu un gest nesocotit ai distrus atâtea planuri, atâtea speranţe, atâtea visuri...

Spirache *(încruntat oarecum):* Al cui visuri, ale cui speranţe, ale cui planuri, mă rog? *(Gest al mâinilor, ca să cum ar întreba cu ele.)*

Dacia: Ale mele... ale lor... ale noastre... *(Gesturi succesive)*

Spirache: Da... dar am şi eu planurile mele, visurile mele, speranţele mele! Îmi pare rău că nu se potrivesc cu ale voastre... Am fi fost atât de fericiţi...

Dacia: Știu eu visurile tale... Le cunosc... Știu că vrei să rămâi aici, în provincie... să creştem pui de găină... s-avem stupi de albine şi coteţe de porumbei...

Spirache: Și ce, n-ar fi bine? Ce poate fi mai frumos şi mai bun în viaţă decât o familie unită... cu soacră, cu copii, cu gineri şi cu nepoţi... trăind într-un colţ de lume numai cu bucuriile ei mici, aşa cum sunt ele, fără să râvnească lucruri care n-ar face decât s-o zbuciume şi s-o fărâmiţeze... Eu aşa judec... Familia şi liniştea în casă sunt cele mai bune lucruri pe care le-a dat Dumnezeu pe pământ... Și voi să mă iertaţi *(tuturor)* că n-am vrut să fiu deputat... nu e o meserie potrivită pentru un om ca mine...

Chiriachiţa: Mă Spirică! Tu ai fi fost bun de apostol... mă!

Spirache: Mă flatezi... mamă-soacră... şi este pentru prima dată, de când ne cunoaştem...

Scena 14

Aceeaşi, Nercea

Nercea: *(întră în goană... E vesel, exuberant, alergând spre Spirache)* Nene Spirache, nene Spirache... Dă-mi voie să te pup... Ai fost piramidal... *(Îl pupă.)* Piramidal... Imediat după discurs te-am căutat să te felicit şi nu te-am găsit... Dispăruseşi! Am aflat că eşti aici şi am venit într-o fugă... Ai fost extraordinar... Iertaţi-mă vă rog, că nu v-am dat nici bună ziua... dar sunt emoţionat... *(către toţi)* Mai rar am văzut un atât de grandios debut politic... Atâta finetă... atâta tact... *(Spirache e pur şi simplu tâmpit)* Să spui drept, nu mă aşteptam la atâta din partea unui debutant... Știam că eşti un om de mare valoare, dar, mărturisesc, nu ştiam că eşti în acelaşi timp şi un geniu politic în stare latentă... Să trăieşti, nene Spirache... *(Îl pupă iar.)* Să ne trăieşti... Să vă trăiască...

Dacia *(care, ca şi întreaga familie, n-a ştiut dacă Nercea vorbeşte serios, sau îşi bate joc de Spirache):* Crezi că discursul lui Spirache a fost, într-adevăr, la înălţimea aşteptărilor?

Nercea: Le-a depăşit, stimată doamnă... Discursul maestrului Spirache... a fost pur şi simplu “o lovitură”, o bombă căzută în

tabăra duşmană tocmai la momentul oportun, pentru că, cu tot optimismul meu, trebuie să recunosc că succesul nostru în alegeri era aproape compromis... Rezultatele din judeţ erau dezastruoase... În schimb, oraşul mergea şi mai prost... aşa că până adineauri... socoteam lupta pierdută, eşecul definitiv... şi iată că salvarea noastră a venit tocmai de unde ne aşteptam mai puţin.

Chiriachiţa: De la Spirache...

Nercea: Exact!... De la Spirache... Discursul pe care l-a rostit adineauri a avut darul să creeze un curent nemaipomenit... Alegătorii au pornit la vot în delir şi, în acest moment, ultimele buletine cad în urne, în favoarea noastră... succesul este asigurat... Partidul nostru e victorios, şi nenea Spirache... e ales...

Chiriachiţa: Zecele meu de cupă, săracul... bucurie la zi mare, de la crai de ghindă... *(Arată spre Spirache)* El... Spirache al nostru, săracul!...

Dacia: Bine... dar eu nu pricep, domnule Rădulescu, cum un discurs prin care oratorul cere alegătorilor să nu-l voteze a putut avea un efect absolut contrariu...

Nercea: Tocmai aici a fost marea artă a lui nenea Spirache, stimată doamnă... Cerând alegătorilor să nu-l voteze... spunându-le că nu merită să fie deputat... le-a căpătat încrederea: “Iată un om sincer!” şi-au zis, şi curentul s-a format imediat... În noutatea acestui discurs... stă marea inspiraţie a oratorului... Adevăraţii oameni politici au momente de-astea... de inspiraţie subită... Dacă Napoleon n-avea inspiraţie să puie de-a-ndaratele tunurile la asediul de la Toulon, istoria Franţei ar fi rămas pe loc, şi poate regele Ludovic al XVI-lea ar fi domnit şi azi!!! *(Privindu-l pe Spirache în admiraţie.)* Cu asemenea talent, nene Spirache, mergi sigur pe banca ministerială... ascultă-mă pe mine, care sunt geambaş de miniştri!...

Spirache: Îţi mulţumesc, domnule Rădulescu... şi pentru că azi petrec o zi mare în viaţa mea... îţi fac o făgăduială solemnă... în ziua când oi ajunge şi ministru, mă spânzur cu cureaua de la pantaloni de cuiul lămpii de la Prezidenţia de Consiliu...

(Râsete)

Scena Ultimă

Servitoarea, Cei dinainte, Fotograful

Servitoarea: Coniţă, a venit un fotograf...

(Toţi se uită nedumeriţi.)

Nercea: Eu l-am chemat... ca să avem prima fotografie a lui Nenea Spirache în calitate de deputat... Cheamă-l înăuntru, fetico...

(Servitoarea iese.)

Dacia: Cum te gândeşti la toate, domnule Rădulescu!...
Nercea: În politică, marea artă, scumpă doamnă, este să te gândeşti la toate înainte, şi la nimic după...
(Intră fotograful.)
Fotograful: Sărut mâinile... Salut, şi la mai mare, coane Spirache...
Nercea: *(visător)* “Coane Spirache”! Cum creează de repede poporul numele de antologie ale bărbaţilor politici... Petre Carp a rămas “Conu Petrache”... Kogălniceanu – “Conu Mihalache” ... nenea Spirache... va rămâne “Conu Spirache”...
Spirache: Eu nu mă fotografiez, drăguţă...
Fotograful: *(instalându-şi aparatul pe trepied):* Se poate? Coane Spirache? De ce să vă duceţi la Julieta la Bucureşti şi să nu ne încurajaţi pe noi... artiştii locali, care, de... am dat şi noi un vot...
Dacia: Trebuie să te fotografiezi, Spirache...
Chiriachiţa: Hai, hai, nu mai face nazuri...
Spirache: Nu... nu... nu... Nu m-am fotografiat de când mi-au trebuit două poze pentru biletul de populaţie...
Miza: Hai, tată, fotografiază-te...
Gena: Acum... ai intrat în horă, trebuie să joci!...
Fotograful: Facem una de faţă... una *troi-quarts*, şi una de profil...
Spirache: Nu... nu... lasă pe altă dată... Deocamdată nici nu s-a dat rezultatul la alegeri...
Nercea: De-asta fii fără grijă... Eşti ales!
Dacia: Știi ce? Hai să ne fotografiem cu toţii...
Spirache: Nu... nu... nuuuuu...
Dacia: Nu vrei să te fotografiez cu “familia”? Tu, care ziceai adineauri... că familia aşa... că familia pe dincolo...
Miza: Hai, tată, fă-ne plăcerea asta...
Spirache: Bine, dar numai cu voi... Cu dumnealui nu! *(Arată spre Nercea)*
Dacia: *(Deschide uşa)* Decebal!... Decebal!... *(Către ceilalţi)* Să fim cu toţii...
Spirache: Păcat că nu sunt şi ginerii... amândoi...
Dacia: Și asta o ştii?
Spirache: Parcă nu i-am trimis eu aici... pe fiecare pe rând...
(Intră Decebal)
Fotograful: *(îi aşază)* Îmi daţi voie... un moment... *(Priveşte încăperea.)* Aşaaaa!... Poftiţi dumneavostră aici... *(O ia pe Chiriachiţa şi o aşază pe un scaun în centru.)* Conu Spirache în dreapta... *(Îl aşază pe un scaun.)* Coniţa... în stânga... *(îl contemplă)* Prima generaţie... Buuuun... Acum a doua generaţie... Dacă-mi permiteţi, duduie... *(O conduce pe Gena în spate, în picioare)* Și dumneavoastră... alături. *(Acelaşi joc cu Miza.)* Mata... *(lui Traian)* între surioare... Bun. Acum, a treia generaţie...
Dacia: Să stea pe genunchii lui tat-so! *(E vorba de Decebal)*

Fotograful: Nu... Nu... *(Contemplă)* Ia sta mata colea în faţă *(Îl aşază cu picioarele încrucişate în faţa grupului, pe covor.)* Aşaaaa!... Bun... Un moment! *(Trece cu joc de scenă când la grup, când la aparat... Vizează sub crepul negru, cu exclamaţiile profesionale)* Aşa! Perfect! Capul puţin mai sus... o iiiiideeeee mai la dreapta... *(Până când aranjează grupul, trece un timp. Când e gata de tot, trece la aparat şi îşi ia poziţia de operat.)* Aaacuma... ochii la mine... priviţi aici... Duduie, mata, capul puţin mai sus... Gataaaaa!... acuma... una... două...

Chiriachiţa: Zi “păsărică”, c-altminteri clipesc…

(Pe stradă începe să se audă flaşneta cu Titanic Vals.)

Spirache: Un moment, te rog!… *(Pleacă de la locul lui şi, sub privirile tuturor, care îl urmăresc, desprinde portretul lui Tache din cui şi îl fixează în spatele grupului... apoi, în tăcerea generală, intră în odaia copilului, de unde vine mânând căruţul... Îl aşază la grup.)* Acuma suntem cu toţii... Dă-i drumu, drăguţă! *(Se aşază.)*

Nercea: *(privind)* Iată o familie fericită... E prima dată în viaţa mea când regret că sunt celibatar...

Fotograful: *(reface poziţiile şi trece la aparat)* Aşaaaa... ochii la mine, vă rog... un moment... Un moment, vă rog... U-na... do-uă... trei... Merci... *(Închide capacul obiectivului şi cortina cade.)*